

ZANIMIVOSTI

Dobra dela bogatijo srce

V Gledališču Toneta Čufarja na Jesenicah je bila na petkov oktobrski večer v dobrodelnost stkana prireditve. V dobrih štirih letih je dobrodelni literarno-umetniški projekt Pravljičnih 7 presegl vsa pričakovanja, rezultat pa je nedavno izdana knjiga z enakim naslovom.

SUZANA P. KOVAČIČ

V Gledališču Toneta Čufarja so na ta posebni, lahko rečemo kar čarobni in čustveni večer pripovedovali o projektu in sedmih edinstvenih pravljicah, v katerih se, kot je dejal avtor in idejni vodja projekta Primož Mirtič Dolenc, zrcali pravi mozaik življenjskih izkušenj: o izgubah in strahovih, o ljubezni

in upanju. »Zelo težko je ubesediti veličino projekta, ki smo ga izpeljali,« se začetkov spominja Primož Mirtič Dolenc, ki je pred nekaj leti najprej želel napisati eno zgodbo z vsega desetimi ustvarjalci in hkrati biti še dobrodelen. Do nedavnega izida knjige Pravljičnih 7 pa je projekt prepletel domišljijo skoraj stotih ustvarjalcev iz sedmih

evropskih držav (Slovenije, Avstrije, Finske, Francije, Italije, Nemčije in Velike Britanije). »Kjer je prvi predahnil, je drugi nadaljeval, kar je nekdo povedal, je naslednji narisal.«

Izkupiček knjige za dobrodelni namen

Celoten izkupiček od prodaje knjig Pravljičnih 7 bodo namenili slovenskemu društvu Hospic in njihovem programu Tabor ljubeznih. Gre za program žalovanja otrok in mladostnikov po izgubi bližnje osebe, s katerim jim nudijo podporo v žalovanju, staršem in skrbnikom pa pomagajo razumeti posebnosti ob žalovanju odrasčajočih ljudi. »Iskreno upamo, da bodo zgodbe bralce povezale, tako kot so neločljivo združile tudi življenja nas, ustvarjalcev, predvsem pa, da bodo v njih tolažbo in moč našli tisti, ki prav zdaj najbolj potrebujejo toplino bližnjih,« je v spremno besedo napisal Primož Mirtič Dolenc.

Plemeniti cilj za otroke

Projekt je omogočilo več donatorjev, pod svoje okrilje ga je vzela in podprla Fundacija Aljažev kraj v Mojstrani, častno pokroviteljstvo pa je prevzel do nedavnega aktualni predsednik države Borut Pahor. »Ob pravljici vedno pomislim na to, ali bo imela srečen konec. Danes, ko sem slišala ljubeznih in komu je pravzaprav namenjena, sem si rekla: poglej,

Knjigo lahko naročite na spletu (<https://pravljicnih7.si/>) ali na sedežu Fundacije Aljažev kraj v Mojstrani. / Foto: NIK BERTONČIČ

kakšen plemeniti cilj, spet za otroke. Za tiste, ki potrebujejo pomoč, za tiste, ki ste jim namenili toliko svojega prostega časa. Naj se pravljice za tiste, ki so jim namenjene, srečno končajo,« je svoje misli podelila svetovalka predsednika države Vlasta Nussdorfer in prenela tudi Pahorjevo zahvalo in čestitke. »Projekt Pravljičnih 7 je zgodba o uspehu, zgodba, ki povezuje generacije in je segla čez meje Slovenije. Ponosni smo, da bomo z zbranimi sredstvi otrokom, ki ob izgubi svojcev preživljajo trenutke priznanja, lahko omogočili nekaj lepih spominov. Hvala vsem, ki

ste z izredno srčnostjo, prostovoljstvom in predanostjo ustvarili projekt. Hvala vsem, ki ste verjeli v vse nas,« pa je dejala predsednica upravnega odbora Fundacije Aljažev kraj Alenka Mirtič Dolenc.

Zgodbe, ki povezujejo

Na več kot 240 straneh se odkriva sedem zgodb: Gozdna pekarna, Pod skupnim nebom, Sreča na nosu, Čudež z Male jase, V iskanju rumenega prahu, Hišica na robu jase in Pomembna je ljubezen. Vsaka zgodba ima sedem poglavij, za vsako poglavje sta poskrbela pisatelj in ilustrator.

Večer so obogatili Triglavski zvonovi pod vodstvom Metke Magdič, citrarja Danica Butinar in Nejc Cuznar, pripovedovalci zgodb in soustvarjalci projekta Maja Horvat, Primož Černelc, Janja Jazbec, Maja Modic, Ema Nunar, Jure Plavec in Lara Jana Gabrijel, mlada pevka Ana Pejič, na harmoniki učenci Jake Kerna ter razstava ilustracij Pravljičnih 7. Iskreno se je vsem, ki so sodelovali v projektu in ki so pripravili ta nepozabni večer, zahvalila tudi Mira Stušek, predsednica območnega odbora Gorenjska slovenskega društva Hospic. Prireditve je povezovala Branka Smolec.

Predsednica Fundacije Aljažev kraj Alenka Mirtič Dolenc: »Naj vas vedno vodijo prijaznost do sočloveka, optimizem in pozitivna energija. Živeti s pozitivnimi mislimi, z dobrimi dejanji je ogromna prednost življenja. Vse to te vedno potiska naprej, na prave kraje, med čudovite ljudi.«

/ Foto: NIK BERTONČIČ

Uživam v jeseni življenja ...

Navdihujočo zgodbo o doživljanju starosti nam je poslala Jelka Koselj iz Vrbe, ki je vrsto let pisala recepte za Jeseniške novice. Gospa Koselj je sodelovala v literarnem natečaju, ki ga je ob dnevu starejših pripravil NIJZ v sodelovanju z Gorenjskimi lekarnami in Gorenjskim glasom.

Stara sem 81 let in sem onkološka bolnica. Z mozem, ki je star 91 let, živiva v hiši z vrtom sredi lepe vasi Vrba. K sreči imava sinovi družini ne preveč daleč, da nama pomagajo in naju razveseljujejo, tudi vnuki s šopki cvetja. Voziva ne več, a hodiva še, celo s kolesom si lahko še pomagava. Da nama bo le zdravje toliko naklonjeno, čeprav je veliko težav in tudi bolečine. V čem uživam? Pišem vam kar na roke. Z računalnikom je vedno kaj narobe in se prilagajam. Zelo rada pišem že celo življenje; v šoli, na fakulteti, v službi ... Vse, kar novega naredim, skuham ali spečem, si zapišem. Pišem tudi neprecenljive nasvete sestre Nikoline, delam zapiske pomembnih oddaj ali prebra-

nih publikacij. Vse mi pride zelo prav in potem še urejam, sortiram, pošiljam recepte, voščilnice. Tudi izdelujem jih sama. Imam že več kot 200 motivov. To je eden izmed mojih številnih hobijev. S pisanjem na roke si urimo duha; tudi reševanje križank me veseli. Vse to pripravljajo pri raznih boleznih, da se jih ubranimo, na primer demence. Vsaj deset let veselja mi je dal Gorenjski glas, ki je objavil približno 500 mojih receptov v Jeseniških novicah. Hvala! Glas zelo rada berem, da izvem krajevne novice. Še sedaj rada berem recepte iz Glasa, jih izrezujem in urejam, tudi kuham in pečem nedeljska kosila po izrednih receptih gospe Erike Jesenko.

Moj hobi od novega leta pa tja do velike noči je risanje na izpihana jajca. Letos sem imela celo samostojno razstavo okoli 100 pirhov v Farnem domu na Koroški Beli. Razstavo je pripravilo Društvo podeželskih žensk, kjer zelo rada sodelujem, če mi le čas in zdravje dopuščata. Škoda, da se letos ne bom mogla udeležiti izleta z društvom v Belo krajino in vedno tako prijetnega srečanja in druženja žensk pri Tončki v Završnici. Društva nam še kako polejšajo življenje. Ne vem, če v katerem upokojenskem društvu deluje več kot 16 sekcij. Skrb za starejše je v društvu bistvena. Pri tem veliko vloga igrajo prostovoljke in program Starejši za starejše. Nama z mozem so nekaj

veliko pomenili pohodi in izleti z upokojenci, ki so bili temeljito pripravljani. Delala sem tudi zapiske o poteh in zanimivostih po lepi Sloveniji. Morda jih bodo kdaj potrebovali domači in bodo imeli že zbrano gradivo. Nikoli v življenju nisem videla toliko slovenskih krajev in tudi zamejskih kot prav v času upokojitve. Sedaj potrebujem več zdravstva in tudi za to je poskrbljeno. Lani sem bila v bolnišnici na Jesenicah in doživela sem izvrstno nego ter vse preiskave so mi naredili. Starejši imamo tudi osebne zdravnike in se počutimo varne. Velika prednost je tudi glede prevoza, ko nas na pregled v Ljubljano vozijo reševalna vozila. Tudi Prostofer je večkrat v

pomoč. Zahvala našemu zdravstvu. Sošolec iz Kanade mi je povedal, da v Kanadi ni tako in da je treba veliko plačati za prevoze in da so tudi storitve zelo drage, tudi zobozdravstvene. Za svoje zdravje skrbim tudi z literaturo in uporabo naravnih zdravil. Na mizi imam stalno Ašičev priročnik o zdravilnih rastlinah in knjigo Marije Treben Zdravje iz Božje lekarne. Naj omenim, da vso pohvalo zaslužijo naše lekarne, ki imajo bogat izbor zdravilnih zelišč, čajev in mazil. Zelišča tudi nabiram in sama pridelujem na vrtu, kar me zelo veseli. Glede gibanja poskrbim, da poleg gospodinjstva z mozem obdelujeva še vrt. V veliko veselje je tudi vožnja s kole-

som, čeprav kar s ponijem po domačem vrtu in na sobnem kolesu ob poslušanju glasbe po računalniku, na primer Vlada Kreslina Dolga, dolga je cesta. Nikoli mi ni dolgčas. Sem deloholik in vstajam zgodaj kot nekdo pri vožnji na delo v železarno, kamor sem se vozila 30 let. Občudujem sončni vzhod in petje ptic. Celo siničko imam udomačeno, da mi pride iz roke jest orehe. Vedno pa pričakujem svoje domače, predvsem vnuke, ki nama z mozem zelo pomagajo na polju, s prevozi do zdravnikov ali pa naju razveseljujejo s svojimi uspehi. Vsak dan pa se posebno veselim, da živim in da kaj lahko še postorim ali pomagam drugim in da hodim. Hvala Bogu!